

A KERESZT OLTALMÁBAN.

□ Hajnalodott. A poros országuton egy ifju vándor közeledett meseország felé. Erőtéljes volt a termete, parancsoló a nézése, szép, harcias és hódító az egész megjelenése.

□ Mikor a város alá ért, erélyesen zörgetett a kapun. Nyikorogtak a rozsdás kulcsok és a vándort bebocsájtották.

□ Ki vagy te szép, ismeretlen ifju? kérdezték az örök és mi jó hozott országunkba.

□ Én az új megváltó vagyok — felelte büszkén az ifju — és élni tanítok. A merre én járok, kacagássá válik a sirás, diadalkiáltássá a jajgatás, gyönyörre az élet.

□ Engedjete országotokba. Tanítani akarok...

□ Az egyik örnek sokat sirt a gyermeke, a másiknak sokat jajgatott a felesége, a harmadiknak a gyönyör szó megtetszett nagyon — tehát utat engedtek, az ifjunak.

□ És ő ment... Erőtéljes ifjuságának tudatában büszkén és dacosan indult világhódító útjára... Ment — — beszélt, tanított és győzött.

□ Tüzes szónoklatától lángot vetett az elrejtett szikra, mely néha olyan mélyen szunnyad az emberek lelkében, hogy nem is tudnak felőle. A »szabadság« nagy energikus vágya lobbant lánggra. És a felszabadított vágyaktól mámorosak lettek az elmék és lázban égve követték az ifju mester csodálatos tanításait. Nem volt többé törvény, nem volt jó, nem volt rossz, minden el lett temetve. Ácsolták a koporsókat és temettek, csak temettek... Mindennapra jutott egy ideál halott... De mert a prédikációk mindig csak az ujjászületésről szóltak, az emberek nem vették észre a nagy lármában, hogy tulajdonképen: temetnek. És öröm-

rivalgások között végezték ki legszentebb eszményeiket. Olyan üres volt már a lelkük mint a tűzvész pusztította tájék; de ők csak kacagtak... Fiatal, erőtéljes kacagásuktól nem lehetett hallani azt az egy-két siránkozót, a kik a régi ideálokért könnyeztek...

□ És nőttön-nőtt a bámulók, a követők tábora és rajongó tisztelettel vették körül a fiatal hős alakját.

□ És minél többen követték, hódító útjában, annál nagyobb lett önbizalma és annál merészebb lett tanítása.

□ Nem volt már közérdek, de el lett temetve az enyém-tied fogalma is. Csak az erő, a vágy uralkodott s az emberek eszeveszetten, dobzódtak az élvezetekben s a szabadság féktelen orgiái közt, öntudatlanul vergődtek a leghitványabb szenvedélyek hálójában...

□ Mert az ifju prédikátor kifelejtette tanításaiból — talán nem is tudta — hogy: korlátlan szabadság még meseországban sem lehet, és az emberek csak felcserélik a láncokat, de meg nem semmisíthetik őket...

□ Szóval: örömmámorban éltek az emberek a gyönyörök országában. Nem őrizte senki a kaput, szabadon jöttek-mentek ki és be az emberek, a kik mesterük nyomán maguk is prédikátorok lettek és terjesztették az új hitet, az új eszméket, a mester »világmegváltó« tanításait.

□ De csodálatos. Minél nagyobb lett a szabadság, annál inkább hiányzott valami az embereknek. Valami után vágytak, de hogy mi után — azt nem tudták megmagyarázni. Voltak, a kik a rég elföldelt sirokat kezdték holygatni, eleinte kevesen és titokban, aztán mindig többen óhajtották vissza

a régi bálványokat és az elégedetlenség mind nagyobb lett a »gyönyörök« országában.

□ A nagy prédikátor nem beszélt e már olyan tüzzel, vagy az emberek lettek közömbösebb tanításai iránt? Nem tudni. — De mindig hiányzott valaki a hódolók seregéből, és a mámor elmúltával nagyon megfogyatkozott a követők csapata.

□ De a kik megmaradtak, annál inkább lelkükbe vésték a tanításait és korlátlanul gázoltak keresztül mindenben, a mi utjokba akadt, hogy hozzá juthassanak ahhoz a mit megkivántak. Ha szép szóval nem; erőszakkal, rablással, gyújtogatással is. És egy éjszakán tüzlángban állott az egész ország — és a kacagás sirássá, a diadalordítás — halálhörgéssé váltott.

□ A prédikátor, a hős, akit az elkeseredett nép halálra keresett, sebeitől vérezve szökött ki az országból, és összeroskadt ott az ajtónál, ahol egyszer oly büszkén kopogtatott.

□ Végső erejét megfeszítve átkot szórt a népre amely így megcsufolta és fenyegetve emelte fel karjait: Várjatok, még visszafizetek.

□ Csendesebben fiatal ember — szólott hozzá egy hószakállu aggastyán — hiszen sebektől vérezel; jöjj velem a kőkereszt mögé, ott nem fognak keresni, én bekötözöm sebeidet. Azzal elvezette az ifjút. És a »szabadságuralom« e véletlen menekültje eltakarta az üldözők elől a sebesültet. Az ifju a fájdalomtól nem beszélhetett, csak fog-

csikorgatással válaszolt a »halált a fejére« kiáltásokra.

□ Én megyek szólott az agg, midőn az ifju sebeit bekötözte — ott még sokan várnak reám — folytatta — az égő város felé mutatva.

□ Te nem tudod mit beszélsz, szól most az ifju, de én tudom. Te bekötözted sebeimet, enyhítetted a fájdalmamat, — megmentetted az életemet és ezért megmondom:

□ Az az ország a hova te menni akarsz, a pusztulás országa, a fenevadak őserdeje, a bomlott-agyuak háza, a gyilkosok tanyája, az összeégettek kórháza, a tűz martaléka . . .

□ Tudom hova megyek . . . válaszolt az öreg...

□ De nem tudhatod, ha oda mész. Nézd, én a bálványuk voltam, és halálra szántak, szerettem és ők eldobnak, pedig egyszer vakon követtek, és ma lábbal tipornak. Világot gyújtottam és ők . . .

□ Az álpróféták sorsa ez fiam. Világosságot gyújtottál, de egy ország ég el benne, ismerd meg a fényénél legalább magadat. Én megyek a hova mennem kell, az ég legyen veled!

□ Várj! kiáltott régi szenvedélyességével az ifju. Ki vagy te? Te csodálatos ifju aggastyán, a ki a legnagyobb nyugalommal mész az égő falak közé, hogy hiveidet felkeressed. Mond ki vagy, hogy örökké áldjam és tiszteljem nevedet.

□ Én a »Hit« vagyok felelt egyszerűen az agg, és átlépte az égő város kapuját.

BETTA.

